

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3035/2019
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужене Основне школе "ББ" из ..., коју заступа Градско правобранилаштво града Лесковца, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1635/19 од 09.07.2019. године, у седници одржаној дана 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1635/19 од 09.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1635/19 од 09.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 956/17 од 26.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2014., 2015., 2016. и 2017. годину исплати износе са законском затезном каматом, како је то ближе наведено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да са тужиоцем закључи анекс уговора о раду којим се тужиоцу признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава у новчаном износу од дана подношења тужбе. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на има трошкова парничног поступка исплати износ од 30.758,50 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1635/19 од 09.07.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као изузетној дозвољеној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...87/18), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати на име неисплаћене припадајуће накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора, којом је утврђено да тужбени захтев није основан, с обзиром да је утврђено да су тужиоцу ове накнаде исплаћиване кроз плату. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 07.12.2017. године, а преиначена 17.01.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 485.809,63 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић